

ČERNÝ BERT

PŘÍBĚHY ZE ŽIVOTA
NEHORÁZNĚ SPOKOJENÉHO PSA

TOMÁŠ MORAVEC

C P R E S S

Černý Bert

příběhy ze života nehorázně spokojeného psa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tomáš Moravec
Černý Bert - příběhy ze života
nehorázně spokojeného psa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ČERNÝ BERT

PŘÍBĚHY ZE ŽIVOTA
NEHORÁZNĚ SPOKOJENÉHO PSA

OBSAH

LÉTO	9
Bert se představuje.....	10
Z kotce na gauč a ještě dále.....	15
První čuchy na Smíchově.....	17
V novém světě.....	19
Pro srandu králíkům.....	21
Jak vychovat rozmazlené zvíře.....	22
Jdeme ven!.....	23
Lepší slunce v srsti nežli třešeň na hřbetě.....	25
Chlupatý cirkus a z(a)tracený dráp.....	27
Frajer z parku.....	30
Zmoklý jako pes.....	31
Siegfried z nákupáku.....	33
Černý jako Bert.....	34
Létající pejsci.....	35
Známosti z parku.....	37
Kočíčí intermezzo.....	39
Dva muži na cestách, o psu nemluvě.....	43
Návrat z dovolené.....	48
Nevím, kam jdu, ale jdu tam rychle.....	49
Oslava pod vodou.....	51
Pracant Bert.....	52
Náš pes, váš host.....	54
Stoická Beruška.....	55
Huňatý olympionik a bílá pudlice.....	56

Psům vstup dovolen	58
Setkání druhů	59
Jak Betyнка nedělala tanyny	60
Vrána k vráně sedá	61

PODZIM 64

Karma v rouše čivavím	65
Kočičí intermezzo II	66
Vodní myš z Václaváku	67
Kopačky pro Berta	69
Horský pes	70
Mlčení štěňátek	73
Každodenní rituál	74
Uhni, Berte...	76
Pes na štaflích	77
Večeře je pod stolem	78
Čmudlíček v kravinci	79
I život je někdy pes	81
Štěně Štěstěny	83
Malý pobljónek	84
Starého páníčka novým kouskům nenaučíš	85
Co je po jméně?	86
Svůdník od krav	87
Houby únava, zábava!	89
Černé zlato	90
Canisterapeutický úderník	91
Umělec na výletě	93
Křivé obvinění	94
Nuda v bytě	95
Mňoukání žaludkem	96
Bílá svůdkyně	98
Strašidylko ze tmy	99
Sběratel pachů	100
Vylízaní páníčci	102
Sobotní výlet	103

Psí víno	104
Pískací kořist potomka vlků	106
Černý flek stokrát jinak	108
Pes na jazyku	110
Chyťte zloděje!	111
Osrstěný životabudič	113
Tři v posteli	115
Mládí vpřed	116
Ten nejdůležitější povel	118
Pejsek s pískacím pejskem	119
Člověk míní, pes mění	121
Zima je za dveřmi – a pes před nimi!	122

ZIMA. 124

Mokro za šustákem	125
Kleptoman na návštěvách	126
Lekce pro život	128
Pracovní oběd	129
Neplacený zaměstnanec.	131
Nevidím to, ale chci to	133
Duch poštovních Vánoc	134
Fidův vánoční dárek	136
Filípek není pes	138
Norský námořník	140
Hody, hody... bude půst	142
Střihoruká důchodkyně.	143
Šťastný nový	147
Pomalý rozjezd	148
Králík na nedálkové ovládnání	149
Zimní bdění	150
Psí influencer	151
Naháč na sněhu	153
Batman a bílá pudlice.	155
K Fifinkám se nečuchá	157
A zase ty drápy...	159

Špatně maskovaný králík	161
Hlavně to nepřehánět.	163
O psí pohádce	165
Štětka na lahve	167
Laxní žárlivec	168
Sám doma	169
Honění ohonů.	172
Až moc rychlý kmitonožka	173
Pan učitel Bert	174
Pejsek nadýmáček	175
Nenapravitelný fenkař	177
Kníky v home office	178
Podivné výročí	180
Starý drápal	181
Sněhulák bez karotky	182
Polární archeolog	183
Chlupatá hvězda ze Smíchova	184
Kdo je po kom?	185
Dobrodružství na kře ledové	186
U svatého Jeronýma.	188

JARO 190

Však už je dobře	191
Čistota, půl psího zdraví.	192
Rozdíly ve venčení	194
Babička závodnice	195
Vážený rozhovor	196
Karma z parku.	197
Šťastný špinavec	199
Co ovládá štěkot?	200
Střihoruký Jan.	202
Tři šedé chlupy Berta Všeberta.	203
Machr z gauče	204
O samomluvě	206

Jen trošku po stranách, prosím.....	207
Magnet na psy	209
Jak vypustit psa i páru	210
Pozvi fenky na večeri	212
Beznadějný míčkofil	214
Bylo to o chlup.....	215
Jaro ve vzduchu i ve psu	217
Veliký dobyvatel	219
Psí zajíček Sára	220
Hlídač na baterky	221
Pozdravy z pekla	223
Královna Micibelka	224
Volná výchova	226
Nač čekat, když možno loudit?	227
Cesta z města	228
Lázeňský švihák	230
Svěcení jara	232
Kam s ní?	234
Severočeská pohádka	236
Padre Bert.	237
Jak utřel tlamu	239
Psí nemoc	241
Botanický Bert	242
Dostojevskij pod lavičkou	243
Poslední štěk	246

LÉTO

BERT SE PŘEDSTAVUJE

Už dlouho jsme chtěli psa. Jenže jsme to pořád odkládali a trápili se úvahami na téma: uměli bychom se o něj postarat? Je to fér brát si psa, když oba pracujeme? Můžeme psa zavřít do bytu v centru Prahy? Budeme mít čas chodit s ním ven? Budeme mít vůbec tu chuť?... a k tomu nám v hlavě strašil asi milion dalších podobných otázek.

Po roce úvah jsme se šli projít k útulku v Troji. Jen projít. A podívat se tam na psí seznam. Jen podívat. A možná, říkali jsme si, možná bychom si nějakého menšího pejška mohli půjčit a jít se s ním proběhnout. Jen na chvíli. Ostatně v útulku pořád hledají dobrovolníky na venčení a dnes je tak krásná sobota, dneska by to šlo...

„Podívej, tenhle je hezkej,“ řekl Jan jen pár minut poté, co jsme se v přítmí trojského útulku rozkoukali, a strčil mi pod nos ušmudlaný papír. Byla to evidenční psí karta, ze které na mě zírala malá černá vyhublá hromada chlupů. Fotka nebyla moc kvalitní, tisk byl ještě horší. V popisku stálo, že pes Čert, identifikační číslo P445/2019, typ srsti delší, velikost menší, nalezený 18. dubna 2019 v 11:10 u stanice metra Českomoravská, je nabízen k adopci a že případní majitelé mají vzít na vědomí, že jejich budoucí svěřenec trpí epilepsií a má sešroubovanou nohu.

„Já ti nevím,“ broukl jsem zpátky k Janovi, „epilepsie? Z toho bych měl docela strach.“ Podívali jsme se na sebe a nejspíše v tomhle okamžiku bylo jasné, že skutečně nehledáme psa jenom na procházku. Jan projevil svou bezstarostnou stránku: vysvětlil mi, že pokud Čert

bere prášky, není se čeho obávat. A že právě takovýhle malý černý chudáček vypadá jako někdo, kdo by mohl domov hodně potřebovat. Pokrčil jsem rameny a šel se k okénku zeptat, zda nám toho černého pejska P445/2019 půjčí na odpoledne ven. Útulková paní se popotáhla za výstřih a prohlásila, že P445 samozřejmě vzít ven můžeme, ale maximálně na dvacet minut. A že předtím musíme vyplnit formulář x a dotazník y a vyslechnout si celou řadu informací včetně toho, kam s pejskem jít můžeme a kam nesmíme.

Ještě jsem se krčil nad papíry, když za mnou vrzly dveře a já slyšel Janovo potěšené „Jéééj!“. Do místnosti vkráčelo chundelaté číslo P445. Tedy spíše do ní tak nějak roztěkaně vběhlo, vlekouc za sebou subtilní ošetřovatelku. „Tak tady máte toho Čerta,“ řekla slečna a zjevně s úlevou vtiskla Janovi do ruky umolousané vodítko. Oba jsme se nad Čertem sklonili a začali ho odrbávat. Působil trochu nepřítomně, respektive hodně roztržitě. Těkal očima, číchl k jednomu i k druhému z nás, ale moc jsme ho nezaujali. Mezi hromadou chlupů jsme jen občas postřehli pohled neklidných černých očí, které jako by nás ani pořádně nevnímaly. Když jsem Berta poprvé pohladil, přejel mi mráz po zádech – dlaň mi zakodrcala na jeho žebrech, páteři a pánvi. Zejména kostrč byla velmi hmatatelná, vyhublý Čert vypadal, že sestává jen z kostí a černých chlupů. Těžko říct, kde se v něm brala ta neklidná energie, kterou očividně celý přetékal.

Zatímco Jan radostně fasoval psí piškoty, abychom číslo P445 při venčení motivovali, mně se trochu třásla ruka, když jsem u okénka odevzdával podepsané papíry. Začínalo být totiž jasné, že ta zmatená kulička černých chlupů by mohla být budoucím členem naší rodiny. Ale byli jsme na to připravení?

Venku nás do tváří a přes čumák praštila vlna vedra. Teploměr ukazoval přes třicet stupňů, asfaltová silnice byla rozpálená a i Čertův černý kožíšek se záhy rozehřál. Zapadli jsme do stinné ulice, po obou stranách zarostlé mlázím a křovím. Čert nás stále pořádně nevzal na vědomí, ovšem všechny okolní stromy, keře a rohy monitoroval

dokonale. Napínal vodítko, přebíhal zleva doprava a zase zpátky, zjevně ho vrcholně zajímalo celé okolí – kromě nás. „Čerte, Čerte, pojď sem, hele, piškot,“ volali jsme a smáli jsme se, když roztěkané číslo P445 omylem olízlo nejen piškot, ale i naše prsty. Dvacet minut uteklo hrozně rychle.

Do útulku jsme se vraceli rozpačití – co teď? „Tak si ho vezmete?“ zeptala se paní za okénkem. „No... ne... asi ještě ne,“ blekotal jsem, „to jde takhle rychle? Myslel jsem, že bychom sem třeba pár dnů chodili a pak by se vidělo, jestli si budeme rozumět,“ vysvětloval jsem a přitom mi běželo hlavou, že vlastně vůbec nevím, jak jsem se do téhle situace dostal. „No jasně,“ odfoukla útluková paní a bylo na ní vidět, že moc nevěří tomu, že bychom se druhý den skutečně vrátili. Podepsal jsem další papíry a pro Čerta si opět přišla služba, která ho odvedla do kotce. Aní se za námi neotočil. Zato my jsme se za ním dívali a měli v duši takovou podivnou bolest. Tedy alespoň já.

Jan vypadal nespokojeně a moc nemluvil. Sešli jsme do nedalekého zahradního bufetu, objednali si dvě kofoly a tlačenu v plastovém kelímku. Kolem nás lítaly vosy, do kopce funěli upocení turisté, jakási matka zrovna hubovala své dítě, které se ušpinilo od písku. „Toho psa bychom si měli vzít,“ řekl Jan. „Viděls, jak ten chudáček vypadal?“ „Viděl,“ odpověděl jsem a poznamenal, že taky bylo vidět, jak jsme tomu psovi ukradení. Vůbec si nás nevšímal, byl roztěkaný jak autista na výletě a zpátky do útulku se evidentně těšil. „Do útulku se nikdo netěší,“ zamračil se Jan. „A co bys chtěl, aby nám hned skočil do náruče, když nás poprvé uvidí?“ Na tom něco bylo. Mimoděk jsem musel myslet na to, že ani já jsem Janovi neskočil do náruče hned, když jsem ho poprvé spatřil. A to vypadal výrazně udržovaněji než epileptické číslo P445/2019...

Podél Vltavy jsme vraceli domů. Pěšky. Mluvili jsme o všem možném, ale stejně jsme se každou chvíli nějak dostali k Čertovi. Shodli jsme se, že se zítra na Čerta půjdeme podívat ještě jednou. Jestlipak nás pozná? A třeba nám ho už půjčí na delší vycházku?

Ráno jsme se probudili v rozdílných rozpoleženích. Zatímco Jan si pohvizdoval a hned plánoval, kdy pojedeme do útulku za NAŠÍM psem, mě se zmocňovala nervozita. Copak my jsme si s Janem někdy jasně řekli, že psa skutečně aktivně hledáme? A že chceme zrovna tohle? A teď? Mám toho v práci hodně, nemůžu teď lítat celé dny kolem psa. A co když se mu u nás nebude líbit, začne ničit nábytek a co já vím...? Nahlas jsem ovšem neřekl nic. Proč taky, vždyť všechny tyhle otázky a všechna takhle témata už jsme spolu probírali víc jak rok. Stále znovu, dokola. A tak jsem mlčel, užíral se nejistotou i pochybnostmi, nechtělo se mi do horkého letního počasí, jehož teploty znovu překračovaly třicítky, a vlastně bych nejradyji zalezl pod deku a celou slavnou neděli zaspal.

Na recepci v útulku jsem opět vyplnil hromadu formulářů, Jan opět nafasoval hromádku piškotů a do místnosti opět vběhl roztržitý malý Čert. Přivítali jsme ho jako starého známého, ale zjevně jsme mu stále byli buřt. Chtěl jen ven, za svými stromy, keři a patníky. Bylo až dojemné pozorovat, s jakou radostí se ta černými chundelemi potažená psí kostra vrhá na každý roh a zvedá nožičku až do nebe. Očásek čísla P445 sice visel dolů a celý pes vypadal vyjeveně, vylekaně a nejistě, ale jeho oči prozrazovaly neobyčejnou živost a zájem o vše kolem – kromě nás. Skoro jsem si to bral osobně, pro Čerta jsme totiž byli zjevně zajímaví jen tehdy, když jsme mu pod čenich strčili nějaký ten piškot.

Po půl hodině už jsme zase stáli na recepci a následovala obvyklá otázka: „Tak si ho vezmete?“ Opět jsem couvnuł a řekl, že je ještě brzy, že se stavíme v týdnů nebo o příštím víkendů. Jan neřikal nic, ale cítil jsem, jak se mi jeho oči vpalují do zad. „Jak myslíte,“ zahasila útlková paní a opět se popotáhla za výstřih, „ale on už tady taky příští víkend nemusí bejt, tyhle malí psi se u nás moc nevhřejou.“ Zatvrdil jsem se s tím, že teď hned si Čerta rozhodně vzít nemůžeme – nejsme na to připravení my ani náš byt. Útlková paní jen pokrčila rameny a zavolala službu, které Jan trochu neochotně předal vodítko.

Zase jsme sešli k bufetu u Vltavy. Zase kolem nás kroužily vosy a v plastových kelímcích nám teplala kofola. Jan kouřil. „Tak my si toho psa tedy nevezmeme?!“ spustil. Zjevně měl jasno a já si s hrůzou uvědomil, že už se nebavíme o tom, jestli vůbec nějakého psa chceme, nýbrž o tom, proč já Čerta odmítám. „Neodmítám nic, jen je brzy, přece to nejde tak rychle,“ kličkoval jsem a dával průchod svým pochybám. Jan, našťvaný až na půdu, mi ruče vysvětlil, že pokud se dva dospělí kluci nedokážou postarat o malého černého psa, tak je to skutečně smutný. Dal mi najevo, že jsem nepoučitelný váhavec, který se neustále utápí v obavách a málo jedná. „Co se tak asi může stát? Při nejhorším nám doma něco rozkouše, no bóže.“ Atmosféra zhoustla, a nebylo to jen tím, že se s večerem přiblížila i letní bouřka. Domů jsme došli v našem tradičním rozpoložení – Jan našťvaný, já smutný –, ale přece jen se dalo něco do pohybu.

Celou cestu zpátky jsem nemohl přestat myslet na slova útulkové paní: „On už tady taky příští víkend nemusí bejt, tyhle malí psi se u nás moc nevhřejou.“ Měla pravdu. Troja byla plná převážně velkých psů, studoval jsem tamní webové stránky dost dlouho na to, abych měl trochu přehled. Jestli nám toho psa někdo sebere dřív, než se pro něj rozhodnu, tak mě Jan uškrtí. Navíc mě překvapilo, jak moc mě děsila představa, že to malé černé zvíře už nevidím. V noci jsem skoro nespal.

Ráno jsem se rozespale šoural do koupelny, utrápený a plný pochyb. Když jsem v zrcadle spatřil Janův stále ještě načuřený obličej, kapituloval jsem. „Tak pro něj odpoledne zajedem,“ hlesl jsem. Jan se rozzářil a bez mrknutí oka mi oznámil, že poslední autobus nám jede v půl čtvrté, tak ať to v práci při pondělku moc neprotahuju. Spolkl jsem protesty a raději jsem si do pusy strčil zubní kartáček, abych Janovu zjevně promyšlenou strategii nemusel komentovat.

Z KOTCE NA GAUČ A JEŠTĚ DÁLE

Ten den jsem poněkud předčasně opustil práci a vyšel z chladu mramorových chodeb do letního vedra. Jan už netrpělivě přešlapoval před budovou. „Tak hod’ sebou, nebo nám to ujede,“ houknul a ignoroval můj dotaz na to, proč táhne turistický ranec. Teprve ve vlaku mi hrdě ukázal jeho obsah: zbrusu nové vodítko, náhubek, obojek, míček, lahev s vodou a dva druhy psích pamlsků. „Kolik to stálo?“ zabručel jsem. „Nestálo to nic ve srovnání s tím, co za toho pejska ještě zaplatíme,“ usmál se šelmovsky a trénoval přepínání karabin na vodítku.

Trojská paní za okénkem v útulku nás přivítala lhostejným pohledem, roztála ovšem v momentě, kdy jsme oznámili, že bychom si rádi číslo P445/2019 odvedli. Ne jen na procházku, ale domů. Věci – tedy primárně lidi a psi – se daly do pohybu. Než by člověk řekl „švec“, stál přede mnou štosík papírů k vyplnění, vyslechl jsem si základní poučení o zvířatech v zájmovém chovu a přišla se na nás podívat paní veterinářka. Zkoumavě si nás prohlédla a prohlásila, že jsme si vybrali toho nejveselejšího a nejhodnějšího pejska z útulku, hotovou svatou trpělivost. „Můžete na něm dříví štípat,“ smála se a ve mně hlodaly pochyby, zda tohle neříká všem. Jak se posléze ukázalo, měla rozhodně pravdu.

Zatímco Jan vážně přikyvoval a vyptával se na Čertův zdravotní stav, já vyplňoval adopční papíry. Z nich na mě vypadla fotka jakéhosi zašmodrchaného stvoření, které jsem hned nevěnoval pozornost. „To je on?!“ zeptal jsem se udiveně, když jsem si zbídačelé zvíře na obrázku ztotožnil s naším Čertem. „Jo jo,“ odpověděla paní Útulková, takhle

k nám přišel, byl to jeden velký cucek chlupů, muselo to všechno dolů.“ Jaká je tedy Čertova historie?

Co víme, žil Čert první tři, možná pět let svého života u někoho hodně starého. Ten někdo nakonec skončil v LDNce a příbuzní jeho chlupaté dědictví nechtěli. Zřejmě je nenapadlo nic lepšího než psa přivázat u metra na Českomoravské, což taky udělali... Jak dlouho Čert na metru byl a vyl, netušíme. Po čase si pro něj přišli strážníci městské policie a „doprovodili“ ho do trojského útulku, kde se k němu všichni chovali myslím velmi, velmi slušně. Nezůstal tam ostatně dlouho, do života jsme mu vpluli už po pár týdnech.

Při pohledu na Čerta, který se opět vrátil do místnosti se zjevnou touhou všechno a všechny očichat, jsme si uvědomili, že měníme život nejen jemu, ale i sobě. Zatímco z nás se stali páníčci, jeho novou životní kapitolu jsme zahájili pohlazením a přejmenováním: ta roztěkaná hromádka chlupů na nás sice koukala poněkud čertovsky, ale chtěli jsme mu dát do dalšího života trochu veselejší, nové jméno – a tak se z Čerta stal Bert. Černý Bert.

Báli jsme se, že si s námi nezvykne. Na cestě domů ho děsil přívos, vlak, tramvaj, centrum plné lidí, na vodítku mu to moc nešlo. Jakkmile jsme ale otevřeli dveře od bytu, naštrádoval dovnitř, vlezl na gauč – a stal se tím nejspokojenějším psem pod sluncem.

PRVNÍ ČUCHY NA SMÍCHOVĚ

Jak říká Jan, s Bertem se značně zvýšil náš sociální kapitál: kromě homosexuálů a cizinců k nám teď patří i opuštění, černí a postižení. A černý nalezenec Bert záhy ukázal, že nudit se s ním nebudeme. Hned druhý

večer poté, co se ujal vedení naší malé domácnosti, jsme vedli následující dialog:

Já: „Prosím tě, kde je to máslo?“

Jan: „Jaký máslo?“

Já: „No ta kostka másla, kterou jsem teď dával na stůl.“

Bert: zvrací.

Jan: „Asi tady...“

Bertův apetit byl v prvních dnech skutečně nezkrotný. Kromě másla nevyžádaně sežral i velkou část vařeného kuřete, které jsme jen chvilku zapoměli hlídat. Zatímco po másle zvracel jako doge, nechtějте vědět, co s ním provedlo mastné kuře, na které evidentně nebyl zvyklý. Jak dokáže tak malý pes zaneřádit závěsy v obýváku až do výše jednoho metru, to je mi tedy záhada...

Kromě těchto malých nehod – které se pak už mimochodem nikdy neopakovaly, tedy alespoň ne v tak velkém rozsahu – se brzy ukázalo, že Bert je skutečně nejhodnější pes na světě, na kterém se dá i dříví štípat (ne že bychom to zkusili). Kromě jedné výjimky: když zůstane sám doma. To pak nastane cirkus, do kterého bychom snad mohli i prodávat vstupenky. Bert totiž dokáže umně zkombinovat pěvecké vystoupení s rodeem, tedy alespoň podle toho, jak vypadá náš byt poté, co ho na pár hodin opustíme.

Vždycky když Berta necháme chvilku o samotě, vrátíme se domů s lehkými obavami. Na seznam věcí, které mu v naší nepřítomnosti padly za oběť, se totiž záhy zapsaly dvoje polstrované dveře, jeden kufr, několik krabic od bot nebo kus tapety. A taky jedovatá dieffenbachie, kterou Bert po bobřím vzoru ohlodal u stonku. Přežili naštěstí oba, ale rostlinu od té doby uchováváme tak vysoko, aby na ni Bert nemohl. Dokud se nebude inspirovat u klokanů a nezačne si moc vyskakovat, budou snad oba v bezpečí...

Samostatnou kapitolou je Bertova separační úzkost. Už během prvních dnů si na nás hodně zvykl. Vlastně se dá říci, že se na nás vyloženě upnul.

Nejšťastnější je, když jsme oba dva v jedné místnosti, a pokud to nejde, dává najevo nespokojenost. „Hele vole, ten pes ti veje na Měsíc,“ zahlásil fascinovaně jakýsi smažka na Andělu poté, co Bert vyskočil na lavičku a vytrvale vyl a vyl... „Jenže žádněj Měsíc neni, šak je teprv poledne,“ smál se mi smažka. Nepouštěl jsem se do vysvětlování toho, že Bert těžce nese, když se jeden z páníčků vzdálí být jen proto, aby koupil rohlíky. V takových chvílích se dá dělat jen jedno: prostě tu naši psí myš pohladit a sledovat, jak se z Bertova hrdla derou zvuky připomínající startující trabant...

V NOVÉM SVĚTĚ

Život s Bertem nás samozřejmě vrhnul do světa dříve nepoznaného: do světa pejskařů, do světa plného venčení, sbírání bobků a kontaktů s lidmi, které náhodně potkáte v parku. Už brzy jsme poznali, že pejskaři se na rozdíl od ostatních lidských bytostí vyznačují určitými specifiky.

Tak třeba takové to používání plurálu, když člověk mluví o vlastním psovi. Poprvé jsme si toho všimli, když se Bert vrhnul v parku za nějakou jorkšířící, jejíž panička začala ječet: „Běžte pryč, my háráme!“... Na poslední chvíli jsem potlačil odpověď „promiňte, my jsme nadřzení a nevychovaní!“. Raději jsem psa rychle odkomandoval, jenže další sociální kontakt nás čekal už u příští lavičky. Na ní seděli tři Romové a pod nimi obezřetně načuhovala čivava. Chlapi byli úplně v pohodě, ale čivava, jakmile spatřila Berta, se mohla pominout. „To víte, vona, jak vidí černýho, tak hned vyvádí,“ komentoval situaci s hurónským

smíchem jeden z chlapů. Bert postupně se zájmem očuchal všechny tři Romy, čivavu ovšem zvysoka ignoroval – že by psí rasismus?

Asi to zná každý majitel psa nebo i jen každý, kdo někdy vzal nějakého psa na procházku: prakticky se nevyhnete kontaktům s cizími lidmi. Ti buď přes vašeho psa klopýtou (je-li malý), chtějí si ho pohladit (je-li huňatý a hezký), případně na něj nadávají (dělá-li bobek někde, kde nemá). Postavit se k tomu člověk může různě: zatímco Jan ve většině případů jen bručí a lidé si nevšímá, já se často dostanu s psími paníčkami a páníčky do hovoru; ani nevím jak. Někdy, když při venčení prší, sejdou se třeba cizí páníčkové pod stromem a začnou si povídat o životě.

Pan X: „Mýho Hobbyho v zimě pořád kontrolovala jedna městská policajtk. Kdykoliv nás potkala – třikrát, čtyřikrát za týden –, tak ho projela takovým tím strojkem, jestli je čipovanej.“

Já: „Možná si vás nepamatovala? Nebo to byla šikana?“

Pan X: „To jsem si taky myslel. Ale ukázalo se, že se jí s Hobbym líbíme, a chtěla se jen seznámit.“

Já: „Hezký! A bylo z toho něco?“

Pan X: „Ale jo, nakonec jsme šli i na rande. Jenže když jsme si v hospodě sundali kabáty, tak byl hned konec.“

Já: „Jak to?“

Pan X: „No, já měl pod tím kabátem břicho a to se jí nelíbilo. Ona zase měla jen takový lehký bodýčko a pod ním byla samej sval. Kulturistka, chápete? A to se zase nelíbilo mně.“

Tak si říkám, že ti psi to mají přece jen jednodušší. I se zmoklým kožichem hned vědí, na čem jsou.

PRO SRANDU KRÁLÍKŮM

Bert je takový ten typický psí občůrávač rohů. Už dávno jsme vzdali vysvětlování typu „na radnici můžeš, na kostel nesmíš“ a prostě se ho snažíme směřovat do vhodných venčících prostor. Ne vždycky to ale vyjde. Jednou, když Bert odpočíval v trávě, přišel do parku hlídač a jen pár kroků od nás zarazil do země anti-psí ceduli s nápisem „Venčení psů zakázáno“. Bert okamžitě vstal, očichal hlídače, očichal ceduli – a počural ji.

„Poslyšte, já tady nejsem pro srandu králíkům,“ rozhorloval se hlídač. Udělal jsem nesmělý vtíp o tom, že ten náš „psí králík“ bohužel neumí číst. „Tak ať se to rychle naučí,“ brouknul hlídač. Nakonec měl ale pochopení a od té doby vždy, když se potkáme, už z dálky volá: „Tak cooo, jak vám dupou králíciíí?“ Tak dupe dobře. A čůrá pořád, kam se mu zachce. Hlavně na ty cedule, kterých je všude dost...

A když je řeč o čurání, tak k bobku není daleko. Při venčení jsme v parku potkali kokršpaněla Bobbyho a jeho mladého páníčka. Bert si nejdříve pohrál s Bobbym, načež začal pracovat na bobku. S hrůzou jsem si vyprázdnil kapsy a zjistil, že s sebou nemám takovou tu věc na psí exkrementy. Šel jsem tedy za Bobbyho páníčkem a zeptal se: „Promiňte, nemáte prosím pytlík?“ Chlápek se tajuplně usmál, pravil: „No, to tedy mám“ – a odešel. Situaci tehdy zachránil papírový kapesník a já si dal závazek naučit se, že té věci na psí odpad je lepší říkat „sáček“ nežli poněkud dvojsmyslně „pytlík“. Jinak by totiž člověk mohl snadno dostat od cizího chlapa v parku do ruky něco, co tam mít nechce.

JAK VYCHOVAT ROZMAZLENÉ ZVÍŘE

Možná to znáte: na začátku je pevný názor, že pes nesmí do ložnice. Pak couvnete – pes smí do ložnice, ale rozhodně ne do postele. Za nějakou dobu svolíte, že tedy dobře, pes smí do postele, ale rozhodně jen dolů, k nohám. Myslíme na to každé ráno, když Berta odstrkujeme z polštáře...

Bert zkoušel zalehnout na matrace od začátku. Když se večer zhaslo světlo, chvíli počkal, pak obcházel postel jako malý vlk a pokoušel se na ni nenápadně naskočit. Dlouho mu tahle strategie nevycházela, protože jsme ho vždycky uslyšeli a včas zahnali do pelišku. Až jednou jsme usnuli nečekaně tvrdě a při probuzení spatřili Berta, jak mezi námi leží jakoby nic a předstírá, že je integrální součástí postele, jakýmsi černým polštářem; od té doby jsme se ho už nezbavili.

Pes v posteli je prostě velké téma. Takhle Bert vypadá, když se snaží být nenápadný: neschová se pod deku, nezavře oči, prostě jen „dělá kámen“ a předstírá, že se do postele vůbec nevetřel. Že tam zkrátka vůbec není. Můžete na něj mluvit i do něj lehce strkat, nepohne se. Řekl bych, že mu tahle hra na neviditelného pejska nevychází, ale nebyla by to pravda – nežřídka zůstává v posteli i dlouho poté, co z ní my ostatní už dávno vstaneme. Má zkrátka psí život.

Jestli Bert kromě postele něco miluje, jsou to míčky; je to beznadějný míčkofil. Nezáleží na tom, jestli jsou velké nebo malé, jeho nebo cizí. Hlavně když se kutálí a je jich hodně. Máme jich doma asi deset: jsou různě barevné, různě tvrdé, různě smradlavé a leží všude tam, kde

se o ně páníčci mohou nejlépe přerazit... Zkusili jsme malý experiment: mezi míčky jsme Bertovi přistrčili citron. Bude si s ním hrát, nebo pozná, že to míček není? Pes není vůl, a tak pokus skončil dříve, než začal. Po počátečním asi půlvteřinovým nadšení z nového míčku přistál citron pod kuchyňskou linkou, čímž nám dal příležitost k tomu, abychom si zase jednou mohli zaštrachat v těch částech domácnosti, kam se člověk bez prachovky normálně ani neodvází.

Ostatně od doby, co máme Berta, výrazně stoupla frekvence, se kterou zametáme, vytíráme a vysáváme. Jeho černé chlupy mají totiž tendenci žít vlastním životem a kumulovat se v chomáčích po všech možných rozích. V podstatě to u nás po pár dnech vypadá, jako bychom měli v každém koutě Bertova štěňátka. Prevencí je samozřejmě vyčesávání, které hojně praktikujeme. Ne že bychom přitom dokázali jeho střapatou srst nějak stylově uhladit, ale prodrbat kožich a odlehčit přebytným chlupům se dá docela dobře. Je to ovšem boj s větrnými mlýny – po prvním otřepání už zase chlupy vesele poletují všude možně.

JDEME VEN!

Fráze, které Bert nejen že dokonale rozumí, ale v podstatě na ni dnem i nocí čeká. Bez něj se totiž rohy samy neobčurají, pejsci neobčuchají a klacíky nepoponesou. Když jdou ven jen „páníčci“, berou s sebou mobil, klíče a peněženku. Když jde ven Bert, musí se vzít také vodítko, kšíry, náhubek, pytlíky na bobky, psí známka, míček na házení v parku a lahev s vodou. Pravděpodobnost, že jednu či dvě z těch

věcí zapomeneme a jednou či dvakrát se vracíme, je přitom poměrně vysoká. A když už konečně vyrazíme mimo dům, pohybujeme se buď šíleně rychle (Bert vidí psa a chce za ním), nebo naopak šnečím tempem (Bert vidí počuraný roh a nechce od něj). Na dvousetmetrové cestě od domu do parku je schopný „zaseknout se“ klidně i sedmáctkrát. Do té doby, než jsme si pořídili psa, jsem netušil, že se kolem nás nachází tolik zajímavých (a počuraných) nároží... Každopádně tolik zastavení neměla ani křížová cesta!

A když už se do parku konečně dokodrcáme, následuje zaběhlý rituál: Bert zahučí do nejbližšího křoví a začne hrabat a vydávat trochu legrační zvuky „hrvrgrrr“, čímž dává konkurenčním psům najevo, že pán parku se právě vrátil. Většinou je mu to ovšem houby platné, protože cizí psi v parku nejsou, a když jsou, pak větší, než je on sám, a nic si z něj nedělají.

Možná ale při přečurávání pachových stop nezáleží na velikosti, nýbrž na kvantitě – a tady má Bert opravdu obří výdrž. Jeho vášeň pro označkování všeho zeleného jde někdy trochu do krajnosti. Ani kousek toho nejhoršího trávníku nenechá suchý a před časem jsme dokonce museli urychleně opustit jeden farmářský trh poté, co Bert zatoužil zanechat svou pachovou stopu na stánku se zeleninou... O to zajímavější je, že naše zelená minidžungle na balkoně je před ním v bezpečí. Klematis, ředkvičky, máta i vavříň jsou nepochybnou součástí jeho domácího teritoria, takže je – uff – zavlažuje našťěstí jenom déšť.

Zato pokud má vydržet sám doma, byť jen chvíli, není to s jeho trpělivostí věru nejsnadnější. Abychom ho přiměli snášet samotu lépe, začali jsme na něm testovat úplatky. Nakoupili jsme sušená králíčí ouška, vepřové uši i hovězí jícny a zkusíme, co zabere nejvíc. Vyhrává králík. Ovšem domácnost vypadá jako z hororu: uprostřed kuchyně se válí štětinaté prasečí ucho, pod dekou na gauči leží zbytky sežvýkaného králíka. A kde časem najdeme ten sušený jícen, to raději nechci ani domyslet...

Nakonec se stejně ukázalo, že úplatky nefungují. „Když se jedny dveře zavřou, druhé se otevřou,“ řekl si Bert asi hned poté, co za námi